

udstedt en bekendtgørelse med det nævnte indhold. Ombudsmanden anførte dog også, at han på den baggrund ikke fandt anledning til at tage stilling til, om der »bestod en egentlig forpligtelse (i retlig forstand) til at udstede bekendtgørelsen«.

På baggrund af forløbet vedrørende udformningen af lovforslaget og folketingsbehandlingen m.v. kan det efter forslagsstillernes opfattelse konkluderes, at det var Kirkeministeriets opfattelse, at grundlovens § 67 alene krævede, at andre trossamfund end folkekirken måtte undtages fra ligebehandlingsloven.

Forløbet under og efter folketingsbehandlingen af lovforslaget tyder efter forslagsstillernes opfattelse på, at det »kun« var ud fra almindelige politiske synspunkter, også folkekirken blev undtaget fra ligebehandlingsloven. Grundlovens § 67 ses endvidere ikke i forbindelse med behandlingen af lovforslaget m.v. at være påberåbt som grundlag for at undtage folkekirken.

Forslagsstillerne skal dog understrege, at dette ikke omhandler spørgsmålet om manglende respekt eller krænkelse af trosfriheden eller af grundlovens §§ 4, 66 og 67.

Men når der henses til historikken bag den generelle dispensation fra ligebehandlingsloven, og når der er tale om en offentligt finansieret folkekirke, mener forslagsstillerne klart, at man kan sætte spørgsmålstegn ved en generel dispensation fra ligebehandlingsloven, når det gælder præstestillinger i folkekirken.

Forslagsstillerne håber derfor også, at der med baggrund i forslaget kan åbnes op for en undersøgelse af rækkevidden og det rimelige i dispensationen fra ligebehandlingsloven, når det drejer sig om præstestillinger i folkekirken. Forslagsstillerne har i den forbindelse overvejet en forespørgselsdebat om spørgsmålet, men mener, at behandling af dette forslag kan give en mere dybtgående og bredere debat om spørgsmålet, da der også er det efterfølgende udvalgsarbejde til at behandle forslaget yderligere i.

Diskrimination

Den diskrimination af kvindelige præster i den danske folkekirke, der er kommet frem i mediernes i denne tid, hænger efter forslagsstillernes opfattelse sammen med, at der er givet en generel dispensation fra kravet om at behandle kvindelige og mandlige præster ens uanset køn.

10 pct. af de mandlige præster i den danske folkekirke mener, at kvinder ikke bør være præster, jf. oplysninger fra TV 2. Der henvises som begrundelse herfor til Paulus' første brev til Korintherne kap. 14, hvor der står, at kvinder skal tie i forsamlinger. Derfor

må kvindelige præster – ifølge oplysninger fra TV 2 – finde sig i, at der arrangeres ekstragudstjenester med en mandlig præst, efter at de har prædikeret.

Forslagsstillerne mener, at det offentlige ikke skal finansiere en folkekirke, der har hjemmel til at forske i behandle mandlige og kvindelige præster, når det gælder adgang til præstestillinger.

Forslagsstillerne skal endvidere bemærke, at der i dag ikke er tale om begrænsninger i den lige adgang til uddannelsen som præst for såvel mænd som kvinder, selv om der vel er mulighed for en begrænsning med hjemmel i grundloven. Det antages i den juridiske litteratur, at friheden til gudsdyrkelsen også omfatter praktiske foranstaltninger med direkte betydning for gudsdyrkelsen, herunder f.eks. uddannelse og udpegning af præster (se f.eks. »Grundloven med kommentarer«, 2. udg., s. 415).

Forslagsstillerne mener, at der ikke bør være forskel på at være ansat under Kirkeministeriet og at være studerende under Kirkeministeriet/Undervisningsministeriet.

I den forbindelse finder forslagsstillerne det endvidere problematisk, at det ikke er muligt for kvinder at få kendskab til deres reelle jobmuligheder som præst i den danske folkekirke, før de vælger studium, eftersom det ikke er offentligt tilgængeligt, hvilke præstestillinger der alene er forbeholdt mandlige præster. Forslagsstillerne finder ikke, at denne problemstilling bliver mindre – snarere tværtimod – når stillingen som præst i folkekirken er en statslig ansættelse. Der må fra et kvindesyndspunkt være tale om bristede forudsætninger, når der efterfølgende viser sig en sådan generel ret til denne begrænsning fra job til job.

Forslagsstillerne mener også, at der er mulighed for at sikre denne ligestilling af mandlige og kvindelige præster uden at krænke trosfriheden.

Preben Espersen nævner i »Kirkeret, almindelig del«, 1999, 2. udgave, s. 66, Kbh.: Jurist- og Økonomiforbundet, bl.a.:

»Der findes en række bestemmelser i grundloven, som Folketinget må respektere, f.eks. § 4 om, at den evangelisk-lutherske kirke er den danske folkekirke, og § 6 om, at kongen skal høre til den evangelisk-lutherske kirke. (...) At lovgivningsmagten er kompetent, også for så vidt angår kirkens »indre anliggender«, er der da også enighed om i den juridiske teori. (...) Som yderligere eksempler kan nævnes lovgivningen om kvinders adgang til at søge præsteembede og om adgang for biskopper til fritagelse i visse tilfælde for at føre tilsyn med en menighed og dennes præster.«